

PRAVIDLA KOMUNIKACE S TĚŽCE ZRAKOVĚ POSTIŽENÝMI ŽÁKY

V textu je užíváno označení „nevidomý žák“, zmíněná pravidla však platí i pro žáky s těžkou slabozrakostí.

- Pokud vstoupíme do učebny, ve které se nachází nevidomý žák, musíme se dát zřetelně poznat, protože tichý pohyb v okolí na něj působí velmi nepříjemně. Také žáka vždy upozorníme na to, když místnost opouštíme.
- Při setkání s nevidomým žákem se chováme přirozeně a nenuceně. Pomáháme pouze tam, kde je to nutné, a to způsobem taktním a nenápadným. Pomoc nabízíme, ale nikdy nevnučujeme.
- Neprojevujeme soucit a netážeme se na příčiny zrakového postižení.
- Nevidomého žáka oslovujeme (i zdravíme) jako první, protože nás nevidí a nemusí naši přítomnost ani tušit.
- Hned na úvod se nevidomému žákovi představíme. Nevidí nás a identifikace osoby jen podle hlasu je obtížná, i když se jedná o známou osobu.
 - Při hovoru je důležité nepoužívat k označení místa výrazy typu „tady“, „tam“. Musíme situaci popsat, např.: „Po levé ruce se nachází...“.
- V žádném případě neignorujeme osobu nevidomého žáka tím, že projednáváme jeho záležitosti nikoliv s ním, ale s jeho asistentem.
- Ve chvíli, kdy nevidomý žák vstoupí do učebny, která je např. hlučná (a tedy ztěžuje žákovu orientaci v prostoru) nebo je např. z důvodu konání MZ prostorově uzpůsobena jinak než obvykle, přičemž nevidomý žák neměl možnost se s novým uspořádáním doposud seznámit, nabídneme mu, aby se lehce zavěsil do naší paže. Tímto způsobem jej doprovodíme k volnému místu v lavici a řekneme mu, kde přesně leží pomůcky, apod.

Převzato z materiálů Tyfloservisu, o. p. s., a upraveno pro potřeby CZVV.